

Гинцел: "Мала фаза помрачења, за коју се у складу са новим прорачунима испоставило да је једнака 10" за Атину, изазвала је изванредан шок и сумњу у то да су се "виделе звезде", како тврди Тукидид..." [191, стр. 176]. Цех [259] је покушао да "објасни" ту чињеницу позивањем на "јасно атинско небо" и на "оштар вид древних". Али пошто се звезде очигледно нису виделе, Хејс и Лин су одлучили да прорачунају положај сјајних планета у нади да ће то можда спасити ситуацију. Испоставило се да је Марс само 3° над хоризонтом. О Венери Гинцел опрезно говори да је "могуће да је она била видљива", али при јасном дану и уз услов да се Венера не удаљава од Сунца то је мало вероватно. Јупитер и Сатурн су били испод хоризонта. На тај начин, положај планета не осигурава њихову поуздану видљивост.

Тада је Џонсон предложио друго решење: 432. год. п.н.е., али се испоставило да то помрачење не одговара из других разлога (а и фаза му је свега 7"8) [191, стр. 177]. Стоквел је преиспитао све прорачуне фазе, покушавајући да "натегне" што већу фазу, али то је дало само 11"06. Уосталом, Гинцелов однос према свим Стоквеловим напорима је скептичан. Најзад, Хофман [191], [260] је одлучио да сасвим укине проблем, предложивши да се Тукидидове звезде сматрају реторичким украсом. Он је изјавио да Тукидид наводно говори о појави звезда у тренутку када је Сунце већ имало облик полумесеца. На молбу аутора ове књиге филолошку анализу тог места грчког текста урадила је Е.В. Алексејева (Филолошки факултет МГУ). Испоставило се (у шта се уосталом није никад раније ни сумњало), да је низ догађаја који описује Тукидид следећи: 1) тамњење диска, 2) његово претварање у полумесец, појава звезда (у максималној фази), 3) "обнављање" диска. Због тога се Хофманово мишљење [260], које је прихватио и Р. Њутн, заснива не на преводу, већ на жељи да се спасе традиционално датирање. Због одсуства погоднијег помрачења у древности, Петавијусов датум није промењен и потврђено је грубо одступање од Тукидидовог описа.

Примена методе објективног датирања даје на целом интервалу 900. год. п.н.е. - 1700. год. само два решења (невероватно је да тачна решења уопште постоје). Прво је пронашао Морозов [12, стр. 493-512], друго је пронашао аутор ове књиге приликом поновне анализе свих помрачења из наведеног интервала. Прво решење: 2. август 1133. год.; 20. март 1140. год.; 28. август 1151. год. Друго решење: 22. август 1039. год.; 9. април 1046. год.; 15. септембар 1057. год. Испуњен је чак и необавезни услов да је помрачење бр. 2 било приближно у марту. Сем тога (а то је посебно важно), помрачење бр. 1 је потпуно! Читалац може извршити проверу по [191]-[194]. На тај начин се дуготрајни спор хронолога (в. горе) може решити указивањем решења, знатно "удаљених" од претпостављеног традиционалног датума Пелопонеског рата.

Наведимо још два типична примера. Традиционални датум помрачења Сунца из 4. декаде "Историје" Т. Ливија је 189. или 187. год. п.н.е. [191], а датум израчунат формално је 967. год. Детаље в. у [13, стр. 266-272].

Традиционални датум помрачења Месеца из 5. декаде Ливијеве "Историје" је 167. год. п.н.е., а датум израчунат без натезања (формално) је 415. или 955. год. Детаље в. у [13]. И тако даље. Подсетимо да је антика -